

komme og se efter, og hvad der vil være mere modbydeligt end alt Andet, maaste Gendarmer. Det er en Betragtning, som har sin fulde Berettigelse, men det er en Betragtning, som vil tabe en stor Del af sin Berettigelse, naar man ordner det paa en saadan Maade, at det ikke bliver Befolkningen, der bliver stillet under Politiets Tilsyn, men Befolkningen, der i Erkendelse af den Solidaritet, som bør være i vort Landbrug, stiller sig selv under sin egen Kontrol. Mig forekommer det, at naar det først var erkjendt blandt vor Befolkning, at Sligt var nyttigt, for ikke at sige nødvendigt, vilde det ingenlunde være vanskeligt at faae Befolkningen til at tage den Ting i sin Haand gjennem Kommunerne, gjennem Mænd udmeldte af selve Sognene til at overtage denne Rolle. Naar man paa Landet ser 2 Mænd vandre omkring og figge ned i Folks Skorstene, de saakaldte Brandfogder, saa tror jeg ikke, at der er noget som helst Forargende heri, og det gjør da den Virkning i alt Fald at henlede Folks Opmærksomhed paa, at de maa holde deres Skorstene rene. Paa lignende Maade antager jeg, vil Tilsynet her kunne udføres. Naar det stete af Mænd indenfor den samme Befolkning, der her er Tale om, saa vilde det ikke volde nogen som helst Vanskelighed. Jeg tror ikke, vi komme til i Birteligheden at opnaa det, som er Formaalet for den Lov, vi ville give, en Lov om Sygdomsforhold, naar vi ikke samtidig underkaste os et vist Tilsyn. Jeg tror ikke, vi vil kunne opnaa det ad anden Vei. Ganske vist foreskrive vi, at den ene Regel strengere end den anden skal komme til Anvendelse lige overfor de Mænd, hvor Sygdommen udbryder; men jeg tror, det er en vanskelig Ting praktisk at faae det sat i Gang. Noget, som vilde nytte mere, var, om der i Befolkningen i det Hele taget gjorde sig gjældende den Følelse af Fællesskab, som i dette Tilfælde vilde medføre, at den ene Nabo føler sig forpligtet lige overfor den anden, til ikke at gjøre noget, som kan være til Skade for den anden, og paa den anden Side føler sig forpligtet til at underkaste sig det Tilsyn, som er i Alles Interesse. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at faae det sat igjennem, og jeg tror, at den høitærede Indenrigsminister i § 4 har fundet Begyndelsen til Noget, som bør føres videre ud. Jeg tror ikke, at Politimesteren bør være den Mand, der til daglig Brug faar Noget med den Slags Ting at gjøre, men jeg erkjender, at under saadanne Forhold, hvor smitsomme Sygdomme udbryder, bør Politimesteren have Haand i Hantke med, men som sagt, til daglig Brug bør det være noget Andet. Det, som har vakt den almindelige Uvillie mod

Lossepladserne ved Kjøbenhavn, er ikke dette, at man har fundet Smitten der, efter at man først er bleven opmærksom paa Spørgsmaalet, og efter at disse Pladser ere satte under tilbørligt Tilsyn, er der ikke hos de Sagkyndige nogen Angst for Fare; men den Skade, som Lossepladserne have gjort, ogsaa efter at de i Henseende til Smitten ere gjorte usfadelige, det er, at de have bidraget til at styrke den Uvillie mod Rydelsen af Klæst, som naturligt følger af en saadan Sygdom. Der have Lossepladserne gjort ubodelig Skade, idet Beretningerne der udefra, efter at man har faaet Syn og Blik for Sagen yderligere har svækket Appetitten for den Vare, som ved Sygdommen allerede i Forveien er gaaet betydelig ned. Med Hensyn dertil siger jeg, at hvad vi her i Landet betvivle os til i Retning af Renlighed og Properhed lige overfor vore Husdyr, det vil rigelig betale sig; det maa vi først og fremmest gjøre for vore Kunder og jo finere Vare ogsaa rent udvortes, der kan leveres, desto mere Udsigt er der til sine Priser. Hvis vi underkaste os forebyggende Foranstaltninger i stort Omfang, da tror jeg, det vil ryntes andre Steder, at Danmark er et særdeles propert Land, et Land, som man med Fornøielse kan handle med om Jødevarer. Det vilde sikkert ikke skade os paa det fremmede Marked at opnaa den Berømmelse, som for et saa lille Land som Danmark vil være forholdsvis let at vinde.

Jeg skal hermed forlade disse enkelte Bestemmelser, idet jeg skal sige, at jeg havde tænkt mig, at stille et lille Vændringsforslag til denne Lov, som jeg synes baade med Hensyn til dens Redaktion, og med Hensyn til hvad der staar deri og hvad der ikke staar deri kunde være ret betimeligt, nemlig en Bestemmelse om at indstrænge denne Lovs Variighed til en bestemt Tid f. Ex. et Aar, idet jeg saa forudsætter, at inden den Tid vilde en almindelig Lov være naaet til endelig Vedtagelse. Jeg vil imidlertid tilføie, at saaledes som Sagen nu foreligger, føler jeg egentlig ingen Grund dertil. Efter at man nemlig i Landstinget har sat den Bestemmelse ind, at Erstatning skal udredes paa en vis Maade indtil 1ste April 1888, tror jeg ikke, det er nødvendigt at sætte nogen Tidsgrænse for Loven. Jeg anser det nemlig for givet, at hvis vi ikke have denne almindelige Lov færdig til 1 April, vil den høitærede Minister nære nødt til at komme til Thinget inden den 1ste April, for at faae Forlængelse af Bestemmelsen deri. Jeg kan nemlig ikke være i nogen Tvivl om, at den høitærede Minister er ganske enig med mig i, at det ikke er muligt